

kendte Arbejdsløshedskasser er der givet Adgang for Folk, som ikke er Lønarbejdere, til at danne saadanne Kasser. Den Vej kan Fiskerne gaa, naar de ønsker det.

Det andet Spørgsmaal, der har været fremme, er Spørgsmaalet, om det vilde være muligt ved Loven her at fastsætte Bestemmelser om at yde Tilskud til Arbejdere, som er Familieforsørgere og faar anvist Arbejde udenfor den Kommune, hvor deres Familie bor, men som ikke er saa godt lønnede, at de af Lønnen vil kunne betale baade Kost og Logi paa det fremmede Sted, hvor de skal arbejde, og samtidig underholde Familien paa tilstrækkelig Maade. Der har i Udvalget været Enighed om, at det under visse Forhold vilde være rigtigt at gøre det, og Ministeren er enig i denne Opfattelse, men paa den anden Side har det ikke kunnet skjules, at en saadan Ordning kunde rumme visse Farer. Arbejderne kunde frygte, at der derved kunde opstaa et vist Løntryk, og det vilde være principielt mindre rigtigt og vist heller ikke praktisk nødvendigt. De Tilfælde, der opstaa, vil nok kunne ordnes ad anden Vej, i hvert Fald har Ministeren ment, at der, specielt hvad Skovhugst angaar, vil kunne træffes en Ordning, som kan hjælpe paa dette Forhold, og at det samme kunde ske i andre hyppigt forekommende Tilfælde. Ministeren har erklæret, at han vil forhandle med Arbejdsløshedsinspektøren og Arbejdsanvisningsdirektoratet om en mulig Ordning i den Henseende, og dette har Udvalget taget til Efterretning.

Endvidere har man drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt det Dyrctidstillæg, som gives ved dette Lovforslag, skulde være stigende med Arbejdsløshedsens Værdighed. Det er i og for sig et udmærket Princip, thi jo mere Nøden tager til, jo større Hjælp har Menneskene behov, men i den korte Tid, der har været til Raadighed, har det selvsagt ikke været muligt at fremskaffe den nødvendige finansielle Beregning. Satsene staaar omtalt i Betænkningen. Understøttelsen skulde være stigende fra 75 Øre til 1 Kr. 25 Øre for gifte og fra 50 Øre til 1 Kr. for ugifte. Dette vil føre med sig, at de lave Takster vil blive lavere end de, nogen Arbejdsløshedskasse nu skal have efter Lovforslaget, medens de sidste i Almindelighed vil blive højere end de, de vil faa efter Lovforslaget. Af den Grund, jeg har nævnt, at man ikke kunde forudse den finansielle Rækkevidde heraf, har man ikke kunnet arbejde videre derpaa. Ikke mindst,

fordi Lovforslaget skulde være færdigt hurtigst muligt.

Et andet meget vigtigt Spørgsmaal, der har beskæftiget Udvalget, er Spørgsmaalet om at skaffe Arbejde. Udvalget har i selve Betænkningen — og jeg skal gentage det her — rettet den kraftigste mulige Opfordring til Regeringen om at fremme alle de Arbejder, som paa nogen Maade kan fremmes, idet Udvalget mener, at Statskassen bør strække sig saa vidt, som det overhovedet er muligt. Der er naturligvis Grænser for, hvad der kan præsteres. Det er klart, at der skal skaffes Penge til Veje, men selv om det skulde ske ved Laan paa nogenlunde rimelige Vilkaar, vil det i en Situation som denne, hvor der kan blive Udsigt til megen Arbejdsløshed, være forsvarligt, at man bestræber sig for at skaffe Arbejde til Veje. Angaaende Stillingen overfor Kommunerne opfordrer Udvalget Regeringen til at overveje den mest praktiske Maade, hvorpaa Statskassen eventuelt i Henhold til særlig Lov kunde yde Kommunerne Støtte til at sætte Arbejder i Gang for at modvirke Arbejdsløshed i Kommunerne. Der opnaas et dobbelt Formaal derved, ikke alene at Kommunerne, som det er paa meget tidligere, slipper betydeligt billigere, men ogsaa at Folk i det hele faar Beskæftigelse, og at der bliver udført produktivt Arbejde. Det er naturligvis ikke Meningen, i alt Fald ikke min Mening, og neppe noget fornuftigt Menneskes Mening, at man kun skal skaffe Arbejde for Arbejdets Skyld. At sætte Folk i Gang med at flytte en Jordbunke fra et Sted til et andet er et lidet produktivt Arbejde, om end ganske vist et Arbejde. Men i denne Opfordring skulde der ligge, at man skal søge at skaffe produktivt Arbejde, der i Fremtiden kan blive til Nytte, og man ønsker, at Staten maa være i Stand til at hjælpe Kommunerne til at naa det mest mulige i den Retning. Formaalet med denne Støtte maatte efter Udvalgets Mening være, at de forøgede Omkostninger, blandt andet til Materialier, som de ekstraordinære Forhold har fremkaldt, ikke skal træde hindrende i Vejen for at paabegynde Arbejder. Hermed menes naturligvis, at den Forskel, der er mellem Prisen nu og den, der har været tidligere, i nogen Grad maatte kunne udjævnnes ved rimelige Laan til Kommunerne af Staten, Laan, der maatte tilbagebetales indenfor en rimelig Tidsgrænse, men som Staten naturligvis maatte tage opportunt paa, hvis